

Osvanulo snježno jutro. Prvim zvonom oživi selo. Pred župnikom nepročitana pošta. U oči mu upade plava kuverta. Otvori, pogleda i sledi se. U drhtavoj ruci slika: on i djevojčica.

Potraži popratnu poruku. „Ucjena“, procijedi sleđen, užasnut.

„Ovo je samo opomena“, čitao je s nevjericom, „Budite razumni pa će sve razumno završiti. Vi nama novac, mi diskreciju. Javit ćemo vam se uskoro!“

„Svećenik i žena..., to je uobičajeno..., ali dijete!? Što sam to dočekao, mili Bože?“ Plakao je glasno kao da oplakuje mrtvaca.

Od kose nije vidio djevojčici lice. Bila je nagnuta naprijed s podignutom košuljom, otkrivenih leđa. On gleda u šoku sebe sagnuta nad mladim tijelom.

Poče prekapati po sjećanju. Prisjeti se davnog popodneva. Sjedio je po običaju na verandi, u sjeni jabuke. Čuo je doziv. Poviri. Susretoše ga uplašene oči. Disala je ubrzano, isprekidano.

„Župniče, župniče“, promuca kroz suze. On se sagnu, prihvati njezine ispružene ruke. „Što je,

što ti se dogodilo..., kaži!“

„Tata, tata“, provali u bujici suza, „tata me zlostavlja..., tuče..., i oni njegovi...“

Da zovnem policiju, pomisli. Želio je obujmiti to mlado drhtavo tijelo, utješiti, a nije znao kako. Nije se snašao, nije joj ponudio da sjedne. Zakleo bi se da ne zna kada mu je pokazala remenom izbrazdana leđa i zašto.

Valjda je htjela podijeliti s njime bol, poniženje.

„Mrzim ga“, reče, „mrzim ga, iz dna duše“. Glas joj je bio taman.

Pogled mu se vrati na sliku. Nije imao pojma tko ih je slikao. Danima je pokušavao susret s njezinim ocem. Uzalud. Kao da je u zemlju propao. Marta više nije dolazila u crkvu. Nije mu ni na kraj pameti bilo da ostavlja novac na označeno mjesto. „Time bih priznao krivnju, a nisam kriv“, opravdavao se pred Bogom.

Vjernici su primijetili promjenu. Slutili su da se nešto dogodilo, ali nisu znali što. Marta se nije pojavljivala na vjeronauku ni u školi. Nakon što bi se ugasila svjetla u crkvi, noću, satima bi sjedio i molio plačući. Kao za inat novine su iz broja u broj donosile vijesti o svećenicima pedofilima, sjemeništarcima koji imaju svu silu porno materijala na računalu.

Sreli su se iznenada. „Kaži mi, molim te“ započeo je, „znadeš li što se događa..., ono s pismom..., slikom..., nama?“ Podigla je glavu. Umorne, isplakane oči govorile su sve. „Otac“, promuća „otac me..., nas, ucjenjuje. Ubit će me, ako sazna da sam rekla...“ Gledao je za njom preneražen. Odlučio je stvar prijaviti policiji..., zbog Marte. „Što, ako me osramote“, mislio je „krivo protumače i daju novinarima?“

Marta je bila tiha, povučena, ponekad svojeglava. Bojala se, stresla se kad bi vrata zalupila, kad bi podigao glas da ih primiri.

Prisjeća se jednog vjeronaučnog sata. Zadatak je bio da ispišu riječi koje im dođu prve na pamet na riječ Uskrs. Na ploči, podno velikim slovima napisanog Uskrs, nizale su se riječi: život, novi život, nebo, biti s Bogom, jaje, trava, cvijet, vječnost, susret s mrtvima. Svaki je učenik pročitao svoje razmišljanje. Marta samo jednu riječ: laž, a onda dodala šarena laž. Svi su bili iznenađeni. „Tako je rekao tata“, doda.

Izašla je iz razreda.

Pročulo se selom.

Na zasjedanju pastoralnog vijeća netko je napomenuo i to. Umjesto o problemima raspravljali su o njezinom teškom djetinjstvu. Otac joj je bio ovisnik. Javno je pušio travu, ostalo tajno. Majka joj je umrla pod čudnim okolnostima, a možda i Marta završi isto, zaključili su.

Često ju je pozivao na razgovor. Ona je to prihvatila zahvalna. Upisala se u mali zbor, čitače. Pomagala je kititi crkvu, a nikad nije došla da se nije javila župniku. Čak je drugačije pozdravljala od drugih. „Šalom župniče!“, viknula bi u prolazu.

Potražio je njezinu kuću.

Vrata zijevnuše mrakom. U njima čovjek. Unutar sobe prigušeno svjetlo. Gledali su se dugo u oči. Pred njim je stajalo ono što je ostalo od nekad lijepog, stasitog čovjeka. Sve je na njemu ugaslo osim pogleda.

„Što hoćeš“, procijedi?

„Htio bih razgovarati.“

„Nemamo mi što razgovarati. Imao si dovoljno vremena..., a sada neka novinari objave kakvog mi to župnika imamo, što radi našoj djeci...“ Još bi govorio da mu riječ nije ugušio kašalj.

„Znadeš da to nije istina, ako već mene želiš osramotiti..., zaštititi kćer.“ Nije ga čuo od navale bijesa.

„Malu..., moju malu si uzeo, nju, mog anđela, pohotniče!“ Zavitla rukama, nasrnu. Svećenik se nije branio. Udarci su padali nemilosrdno. Kad je došao k sebi, ugleda uniformu. Nije znao tko je pozvao policiju. Smučilo mu se. Povraćao je dugo i bolno.

Sutradan osvanula udarna vijest: „Svećenik zaveo maloljetnicu. Zabrinuti otac spriječio katastrofu.“ Kolege su slijegale ramenima na upit novinara. Nitko ga nije uzeo u obranu. Bilo je dovoljno to što su čuli i pročitali. Nitko se nije zapitao: „Je li to moguće?“ Odjednom se uzoran svećenik pretvorio u monstruma od kojega treba čuvati djecu. Nasladno su ga ogolili, oduzeli mu dobar glas, čast, dovodeći u pitanje njegov zavjet, njegovu riječ o ljubavi, plemenite namjere da osposobi mlade za život.

Branio se šutnjom. „Nevin sam veliki Bože!“, molio je plačući.

Drama Isusova pred Pilatom sa svim lažnim svjedocima i navodima nastavila se. Mnogi su pokušali obraniti svećenika, drugi su ustrajali u optužbi.

„To što je izgledao čovječan, privlačan, susretljiv, sve je to zato da se ne primijeti kako je vuk u ovčjoj koži, a janjci su stradali zbog blizine ne sluteći smrt“, rekoše.

Urednik se branio zbog pisanja.

„Bar biste vi vjernici trebali šutjeti“, reče braneći se, „nije li baš od vas oklevetan i prije nego je

došao. Niste li vi selom pričali da je istjeran iz bivše župe zbog žene, kažnjen?”

„Pričalo se, ali sada znamo da to nije istina“, rekoše.

„Sada znate?”

„U čitavoj mojoj dugogodišnjoj novinarskoj djelatnosti nisam još naišao na osobu javnog života koja je više klevetana od svećenika. Mi smo objavili vijest, a vi ste u selu dali materijal za priču!”

Dogodilo se ono čemu se nitko nije nadao. Hitna odvezla malu Martu. Pukao glas da je prerezala vene. Nisu se čudili. Izazvala je duboko sažaljenje, a svećenik još veću osudu.

Pokušao je doći do nje u bolnici. Nisu ga pustili. Čekao je i molio.

Bio mu je to najkrvaviji preduskrasni Veliki tjedan.

Veliki Petak. Pred križem, na kamenu podu leži svećenik. Raširio ruke kao pred svećeničko ređenje. Nije čuo korake koji su ga okruživali. Poistovjetio se s Isusom na suđenju.

„Da sam bar nevin kao ti“, molio je kroz suze, „lakše bi mi bilo. Čovjek sam, o Bože raspeti. Bez tebe ne mogu ni dalje ni više, ni sam, ni k drugima.“

„Župniče!“, začu glas i trgnu se. Okrenu se mukom na leđa. Ruke ostadoše raširene. „Dobra vijest župniče! Vi ste nevin. Martina maćeha donijela oproštajno pismo koje je pisala Marta prije nego je prerezala vene. On vas je ucjenjivao... slikao. Uhapšen je.“

ŠALOM župniče

Autor Slavko Vranjković - sacerdos

Ponedjeljak, 20 Kolovoz 2018 21:55 - Ažurirano Ponedjeljak, 20 Kolovoz 2018 22:00

Odahnu. Ramena su mu drhtala od bezglasna plača. Uokolo skamenjeni pogledi. Dobro je znao da je ovih proteklih mjeseci umrla njegova mladost, dobar glas. Tješio se da mu nije umrla vjera.

Pročulo se selom. Na Veliku subotu crkva nije mogla primiti sve koji su došli. Nije tražio sućut, ispriku. Klečao je pred Božjim grobom.

Crkvište miriše uskršnim jelom. Osjećao se posebno, ponosno, iskupljeno. Htio im se javiti prijekorom. Nije. Znao je da se kaju za olako izgovorene osude.

„Šalom, župniče!“ Trgnu se, okrenu. Marta je stajala pred njim. Ruke zamotane u zapešćima. „Šalom župniče“, ponovi i htjede mu se baciti u zagrljaj. „Šalom, Marta“, reče i umjesto nje zagrlji križ.

Gotovo da im nije trebala blagoslovljena voda. Jelo su posvetili suzama

[dressup games](#) [fight games](#) [battle games](#)